

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119219500
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119219500.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX, XXX XX M., o zaplatenie 718,30 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Csp/128/2020-134 zo dňa 08.07.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu o zaplatenie 718,30 eur s príslušenstvom zamietá.
II. Súd žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobca dňa 23.1.2019 podal na Okresný súd Banská Bystrica žalobu, ktorou žiadal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu vo výške 718,30 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 718,30 eur od 5.12.2017 do zaplatenia a na náhradu trov konania.

Podanie žaloby žalobca odôvodnil tým, pohľadávku voči žalovanému nadobudol ako postupník na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 4.12.2017 uzavretej s postupcom Tatra banka, a. s., IČO: 00 686 930. Právny predchodca žalobcu uzatvoril dňa 1.8.2012 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Podľa žalobcu zmluva obsahuje všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju zmluvnú povinnosť, pričom k zosplatneniu pohľadávky došlo dňa 30.1.2016. Ku dňu postúpenia pohľadávky voči žalovanému bola vo výške 718,30 eur, ktorá pozostáva z istiny. Žalovaný po postúpení pohľadávky žalobcovi neuhradil žiadnu sumu. Žalobca si zároveň voči žalovanému uplatnil aj úroky z omeškania počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky od 5.12.2017. Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o bežnom účte so zmluvou o poskytnutí úveru formou voliteľného prečerpania. Aj napriek tomu, že v danej právnej veci bola uzatvorená zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná tiež o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch,

pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ - banka a žalovaný ako spotrebiteľ, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku ustanovená v prospech spotrebiteľa.

Do 01.04.2015 v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere je daná dôvodnosť aplikácie a použitia ustanovení Občianskeho zákonníka pred ustanoveniami Obchodného zákonníka výhodnosťou ustanovení Občianskeho zákonníka v prospech spotrebiteľa, a teda ani do uvedeného dňa nie je v prípade spotrebiteľských úverových zmlúv vylúčená aplikácia Občianskeho zákonníka. Tento príkaz zákonodarcu súd nemôže nerešpektovať a ani ho vo svojej rozhodovacej činnosti opomíňať. Práve pojem na prospech spotrebiteľa je pre súd určujúci pre aplikáciu konkrétnych ustanovení v právnom poriadku, pričom ustanovenia Občianskeho zákonníka sú nepochybne výhodnejšie pre spotrebiteľa ako ustanovenia Obchodného zákonníka.

Okrem toho novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2015 doplnila ustanovenie § 52 ods. 2 o tretiu vetu, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto právneho predpisu. Tento záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.05.2015 vo veci 8MCdo/13/2014, ktorým bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora namietajúceho, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka. Súd poukazuje, že aplikácia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka nie je teda vylúčená ani na právne vzťahy, ktoré boli založené pred účinnosťou vyššie uvedenej novely Občianskeho zákonníka.

Pre posúdenie okolností, či ide o spotrebiteľský úver, nie je rozhodujúce, akou právnou formou sa spotrebiteľský úver poskytuje (zmluva o pôžičke, zmluva o úvere, nepomenovaná zmluva), ale dôležité je, že ide o poskytnutie peňažných prostriedkov v prospech spotrebiteľa za odplatu. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Rozdiel medzi spotrebiteľskými úvermi na jednej strane a inými úvermi na druhej strane, v ktorom prípade možno vzťah posudzovať ako obchodný, spočíva predovšetkým v charaktere subjektov takéhoto vzťahu. Právny predchodca žalobcu je právnická osoba, bankou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaný je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Vzhľadom na postúpenie pohľadávky súd v prvom rade skúmal, či v konaní je daná aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Pre platné postúpenie pohľadávky sa vyžaduje splnenie viacerých zákonných podmienok a to jednak podľa ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a jednak tiež podľa § 92 ods. 8 o bankách, keďže právny predchodca žalobcu je bankou podľa zákona o bankách. V prvom rade § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch predpokladá, že sa postupuje splatná pohľadávka a to buď po termíne konečnej splatnosti alebo v prípade, ak sa stala splatnou pred týmto termínom splatnosti.

Podľa zmluvy o bežnom účte konečná splatnosť voliteľného prečerpania je buď 1/ deň podania žiadosti o zrušenie bežného účtu, alebo 2/ deň podania žiadosti o zrušenie balíka služieb k bežnému účtu, alebo 3/ deň podania odstúpenia od úverovej zmluvy alebo 4/ deň poskytnutia iného typu kontokorentného úveru alebo 5/ deň, kedy banka požiadala o splatenie tohto úveru.

Z listín predložených žalobcom vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu nepovoleného prečerpania na účte výzvou zo dňa 7.4.2016 a následne tiež výzvou zo dňa 2.5.2016 s upozornením, že v prípade neuhradenia dlhu pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, prípadne k výpovedi zmluvy alebo zníženiu voliteľného prečerpania. Súd je toho názoru, že výzvou zo dňa 2.5.2016 právny predchodca požiadal o splatenie úveru, a teda v zmysle zmluvy o bežnom účte nastala konečná splatnosť voliteľného prečerpania, čo je zrejmé aj z výpisu z účtu, z ktorého vyplýva, že od mesiaca 5/2016 žalovanému nie je účtovaný poplatok za balík a úroky sú účtované naposledy ku dňu 17.5.2016. V zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilým predmetom postúpenia v môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky

banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. (Pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019).

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 uviedol s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 (publikovaný Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018), že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu mimo bankový sektor. Tiež z tohto ustanovenia vyplýva presný záujem zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Nerešpektovanie tejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Obč. zák.). Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné a podmienky vyplývajúce z tohto ustanovenia sú podľa dovolacieho súdu špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí pritom prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka. (pozri tiež rozhodnutia v obdobných veciach - rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoCsp/11/2021 zo dňa 5.5.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/3/2021 zo dňa 18.3.2021, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/40/2020 zo dňa 28.4.2021).

Z vykonaného dokazovania je však súdu zrejmé, že postupca Tatra banka, a. s. nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, a teda žalovanému nebol poskytnutý žiaden dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu.

Podľa názoru súdu touto výzvou nemôže byť písomnosť zo dňa 2.5.2016 predložená žalobcom označená ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu, pretože ním banka -právny predchodca žalobcu nevyzýva žalovaného k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale uvedeným jednostranným úkonom právny predchodca žalobcu určuje konečnú splatnosť povoleného prečerpania podľa čl. V zmluvy o bežnom účte. V písomnosti zo dňa 2.5.2016 sa ani len nespomína možný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru súdu spotrebiteľ musí byť vo výzve upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, t. j. na vôľu banky postúpiť pohľadávku na tretiu osobu s cieľom zmeniť osobu veriteľa a na možnosť zvrátiť postúpenie. (pozri tiež rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13.5.2021).

Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžadujúceho doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky a následné omeškania s úhradou dlhu nepretržite počas 90 dní, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca tak podľa názoru súdu nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimitáciou v predmetnom konaní a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s názorom okresného súdu o nedostatočnosti svojej aktívnej vecnej legitímácie. Podľa jeho názoru preukázal všetky podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a v súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvou zo dňa 07.04.2016 a výzvou zo dňa 02.05.2016 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“, ku ktorým žalobca predložil aj kópie podacích hárkov. Súd v bode 35. odôvodnenia rozsudku uviedol: „...Podľa názoru súdu touto výzvou nemôže byť písomnosť zo dňa 2.5.2016 predložená žalobcom označená ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu, pretože ním banka - právny predchodca žalobcu nevyzýva žalovaného k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale uvedeným jednostranným úkonom právny predchodca žalobcu určuje konečnú splatnosť Povoleného prečerpania podľa čl. V zmluvy o bežnom účte. V písomnosti zo dňa 2.5.2016 sa ani len nespomína možný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa názoru súdu spotrebiteľ musí byť vo výzve upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, t.j. na vôľu banky postúpiť pohľadávku na tretiu osobu s cieľom zmeniť osobu veriteľa a na možnosť zvrátiť postúpenie...“

V nadväznosti na vyššie uvedené odôvodnenie rozsudku a v súvislosti s predloženou výzvou zo dňa 07.04.2016 (s kópiou podacieho hárku) a podaním zo dňa 02.05.2017 označeným ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ (s kópiou podacieho hárku) nie je žalobcovi zrejmé, z akého dôvodu súd uvedené podania nepovažoval za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a z akého dôvodu súd „vytvára“ náležitosti výzvy, ktoré zákonodarca bankám v uvedenom ustanovení nestanovuje. Obsahom podania zo dňa 02.05.2017 bola okrem iného aj výzva postupcu, aby žalovaný uhradil dlžnú sumu. Žalobcovi teda nie je zrejmé, z akého dôvodu uvedenú výzvu postupcu súd pri skúmaní splnenia podmienok ust. § 92 ods. 8 ZoB nezohľadnil, resp. z akého právneho predpisu vychádzal, ak uviedol, že výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB má obsahovať osobitné náležitosti - a to upozornenie na omeškanie, jeho následok, možnosť jeho zvrátenia, resp. priamo poukaz na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Takýto výklad právnych predpisov považuje žalobca za neprípustnú a šikanóznou tvorbu práva zo strany súdu, ktorou súd vytváral náležitosti právneho úkonu, ktoré zákonodarca nevyžaduje.

V ďalšom namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody žalobcu nie sú opodstatnené.

5. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy okrem iného zamietol, z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovanej na žalobcu.

6. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

7. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

8. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky

banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.3.2018, aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.4.2018 zhodne konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodržaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva.

10. Ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

11. V zmysle uvedeného ustanovenia je daná možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, musia však byť naplnené všetky tri predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky. Práve v nevyžadovaní súhlasu klienta je potrebné vidieť prelomenie bankového tajomstva. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky.

12. Písomná výzva banky klientovi je druhým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky, alebo jej časti na inú osobu.

13. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca vyzval žalovaného na splnenie jej záväzku zo zmluvy o úvere vzniknutého za neskoršie obdobie vo výške žalovanej sumy. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu dňa 04.12.2017 spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

14. Banka neposkytla žalovanému dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke na zotrvanie s ňou vo vzťahu. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok teda nebolo preukázané. Zmyslom a cieľom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách bolo dosiahnuť stav, aby mal dlžník dostatok času na vykonanie opatrení zotrvať na vzťahu so „svojou“ bankou, a tak zotrvať aj vo sfére kontrolovanej Národnou bankou Slovenska.

Rovnako odvolací súd a to v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že podania zo dňa 07.04.2016 a zo dňa 02.05.2016 (č.l.100 a 102 spisu) vzhľadom na ich obsah ani len extenzívnym výkladom nemožno dospieť k záveru o záujme banky poskytnúť dlžníkovi -žalovanému na vykonanie krokov voči „svojej“ banke zotrvanie s ňou vo vzťahu podľa zmluvy a tým naplnenie zmyslu a cieľa podľa § 92 ods. 8 ZoB. Navyše však z obsahu spisu, čo je kruciólnym, nemožno dospieť o žalobcovom preukázaní doručenia, čo i len jednej z uvedených výziev. Inak povedané pokiaľ žalobca neuniesol dôkazné bremeno o doručení dotknutých výziev, nemôže legitímne očakávať úspech žaloby.

15. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno a pokiaľ súd prvej inštancie pre uvedený dôvod žalobu zamietol, je jeho rozhodnutie správne, keďže neboli preukázané zákonné podmienky platného postúpenia pohľadávky banky. Neplatnou je aj zmluva, na základe ktorej pôvodný veriteľ, postúpil na žalobcu pohľadávku zo zmluvy uzatvorenej so žalovaným.

16. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách (výzva banky adresovaná dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

17. Majúc na zreteli uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP.

18. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Pokiaľ okresný súd naplnil ex offo ochranu práv spotrebiteľa, tak nemožno mu nič vyčítať. Odvolací súd s poukazom na uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu.

19. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

20. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).